

MEDITATIE

de Diana-Florina Cosmin

Despre eficiența faptelor bune

Cândva, am citit un lucru care m-a urmărit îndelung: „Un om nu poate să-i fie dator altuia fără să ajungă să-i poarte pică“. L-am bănuțit pe autor de cinism, până când – înșuruite de-a lungul mai multor ani – mi-au venit pe bucăți și dovezile. Ca și cum cineva m-ar fi provocat: „*Ții tu minte acel adevăr pe care nu-l credeaai defel? Poftim, te-ai convins?*“. Îmi dau seama acum că autorul n-a făcut acea afirmație din pesimism, ci dintr-un ascuțit realism al omului pățit. Pentru că, dintr-o lege a firii prost-făcută, de cele mai multe ori oamenii pe care i-am ajutat cel mai tare ajung să ne facă cel mai mult rău.

Am respins mereu ideea de „recunoștință“ sau de „răsplată“ pentru lucrurile bune făcute de dragul altora, dar nu m-am așteptat niciodată să primesc fix inversul faptelor mele. M-am așteptat să nu se întâmple nimic, viața să continue la fel, iar relația noastră să rămână aceeași. Nicio clipă nu am putut concepe că s-ar putea schimba într-un rău atât de profund încât să nu mai existe cale de întoarcere.

Cel mai dureros lucru este că aproape niciodată nu există un factor declanșator. Privind înapoi la întregul portofoliu de oameni în care am investit degeaba suflet și prietenie, aproape că mi-aș fi dorit să mă fi certat cu ei, să fi țipat unii la alții, să fi avut lucruri de împărțit, să ne fi trântit telefoane în nas și să ne fi promis, cu titlu de verdict, să nu ne mai vorbim vreodată. Să fi apucat să exteriorizăm revolte, temeri, nemulțumiri. Dar nu.

Cele mai crunte dezamăgiri vin pe nepusă masă, fără ca nimic din cronologia vieților noastre de până atunci să le anticipeze. O vorbă înțepătoare rostită de un prieten și întoarsă, tot din vorbă-n vorbă, înapoi la urechea ta. O afirmație aruncată înapoi, ca o grenadă careia îi scoți cuiul și i-o așezi pe masă. Un gest făcut expres pentru ca tu să te simți stupid, ieftin, inutil. O atitudine indolentă și neserioasă după ce tu ți-ai pus obrazul la bătaie pentru a recomanda omul respectiv.

Aceste rânduri nu sunt, însă, despre dezamăgire. Din contră, sunt despre speranță și perfecționare. De câte ori mi-am formulat în taină dorința de a nu mai avea încredere în prieteni și de a nu mai ajuta niciodată pe nimeni – și, recunosc, am avut impulsul de multe ori – a apărut cineva care m-a surprins. Poate a fost excepția de la regulă, deși îmi place să cred că oamenii care m-au dezamăgit sunt, de fapt, excepțiile. Poate a fost un semn că n-ar trebui să las pe nimeni să mă înrăiască și să mă îndârjească. Sau poate a fost încă o dovadă că

viața este eminentamente haotică și arbitrară: poți întâlni oameni buni ca pâinea caldă sau indivizi lipsiți de caracter. Se întâmplă, pur și simplu. Și, la fel ca pentru toate lucrurile aleatorii din existența zilnică, trebuie să ne construim un mecanism de șlefuire a propriei persoane în raport cu ele. Să învățăm să pierdem, fără a pierde lecția.

Pentru 2016, așadar, mi-am propus să pierd mai puțin și să dobândesc mai mult la nivel emoțional. Să am mai puține goluri în suflet și-n agendă și să-mi cheltuiesc mai înțelept capitalul de energie și încredere. Să fiu bună și blândă, fără a-mi mai da însă viața peste cap pentru nimeni. Să ajut cât pot de mult, fără a mai deveni însă mama răniților, chiar dacă uneori perspectiva e irezistibilă. Să nu fiu indiferentă față de cei care îmi cer sprijinul, dar să nu mai trec cu vederea atât de repede când cineva este indiferent în ceea ce mă privește. Dacă energia investită de mine în oameni ar fi o pătrăciță într-un bilanț contabil, probabil că strategia mea s-ar numi optimizarea costurilor sufletești, cu ceva provizioane pentru zile rele. Sau pentru oameni care fac zilele să pară rele, după caz.

Anul acesta îmi doresc să nu mai repet nicio greșeală din trecut, să nu revizitez nimic din ceea ce a fost deja arhivat la categoria „Trăite, simțite, învățate“. Dacă e cazul să greșesc, aș vrea ca erorile și gafele mele să fie noi-nouțe, nemi-făcute și nemi-întâlnite. Să fie „la prima vedere“, la prima înfăptuire. Măcar aș avea șansa de a învăța ceva nou despre mine.

Dincolo de tristeți și dezamăgiri, anul acesta ar trebui să fie, pentru fiecare dintre noi, unul în care să punem în practică ce am învățat în anii trecuți. Să nu mai uităm atât de rapid ceea ce am dobândit cu travaliu. Să ne punem pe noi pe primul plan, într-o formă sănătoasă de egoism, care ne va permite să dăm randament mai bun și față de cei din jur.

Să luăm toate truismele și lucrurile evidente pe care le auzim în jur – „*Ai grijă de tine*“, „*Fii mai calm*“, „*Petrece timp cu cei dragi*“ – și să încercăm să le și aplicăm, nu doar să le dăm Share pe Facebook. Să ne purtăm cu propria persoană cu aceeași dăruire pe care am arătat-o, de-a lungul vremii, tuturor oamenilor dragi ale căror vieți ne-am străduit să le rezolvăm. Și, din experiențele bune sau rele pe care le-am strâns, să nu uităm să ne respectăm, să ne prețuim la adevărata valoare și, mai ales, măcar noi să nu ne trădăm pe noi înșine niciodată. □